

Arrest

nr. 89 473 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, en Lala GHAZARYAN, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat D. VAN EENOO en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, K.O.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger en van Armeense origine te zijn. U bent gehuwd met L.G.(...) (O.V. 6.898.597) die het Armeense staatsburgerschap bezit. Jullie hebben 3 zonen, Ge.(...), Gr.(...) en E.(...) K.(...).

U verbleef met uw echtgenote en uw 2 oudste kinderen legaal in het dorp X in Armenië. In maart 2007 werd er tijdens een controle van uw bestelwagen 2 kilo drugs onder uw zetel gevonden die er door de politie werd geplaatst. Hierop werd u gearresteerd. U werd vrijgelaten na betaling van 15.000 dollar.

U werd toen gearresteerd omwille van de problemen die uw schoonvader, M.G.(...) (O.V. 5.729.297), in Armenië heeft gekend. Welke problemen hij in Armenië had, heeft uw schoonvader tot op heden niet aan u verteld.

Vervolgens verhuisde u samen met uw gezin naar Sint-Petersburg in de Russische Federatie.

In juli 2009 werd u er aangevallen door skinheads. U raakte gewond aan uw hand en werd vervolgens geopereerd.

In december 2010 werd uw auto gecontroleerd door de politie. U had dure werkinstrumenten in uw wagen. De agenten beschuldigden u ervan deze gestolen te hebben. Eén politieagent sloeg u met een matrak. U bood de agenten aan wat bier voor hen te kopen zodat u naar huis kon. Vervolgens werd u door hen meegenomen naar het politiebureau waar u opnieuw werd geslagen. Omwille van uw brutale gedrag naar de politie toe, kon u volgens hen minimum 3 jaar gevangenisstraf krijgen. Tijdens uw aanhouding kon u naar uw vriend T.(...) bellen, die op zijn beurt jullie kennis S.(...) die FSB-medewerker is, heeft gecontacteerd. De volgende ochtend werd u door tussenkomst van S.(...) vrijgelaten.

In februari 2011 contacteerde S.(...) u met de vraag om Sa.(...) die op de derde verdieping woonde van het appartementsgebouw waar u verbleef, te observeren. Sa.(...) zou volgens S.(...) banden hebben met criminelen. U moest de namen van de personen die Sa.(...) bezochten, evenals de nummerplaten van hun auto's, doorgeven. Indien u weigerde, zou u in de gevangenis belanden. Noodgedwongen stemde u in en hield u Sa.(...) in de gaten. Ook ging u vaak langs bij Sa.(...) om meer te weten te komen over zijn vrienden. S.(...) wilde dat u af luisterapparatuur droeg tijdens uw bezoeken aan Sa.(...), maar u deed dit niet. Vervolgens dreigde S.(...) ermee aan Sa.(...) te vertellen dat u hem bespioneert. In totaal heeft u 4 à 5 keer telefonisch contact gehad met S.(...) om hem op de hoogte te brengen over Sa.(...). In juni of juli 2011 belde u voor de laatste keer met S.(...).

In augustus 2008, in het najaar van 2009 en in april 2011 kwamen er politieagenten naar uw appartement om jullie documenten te controleren. De politieagenten wisten immers dat vele personen van niet-Russische origine geen geldige documenten hadden. U gaf de agenten smeergeld om jullie met rust te laten. Een paar minuten na hun vertrek werden jullie telkens thuis overvallen door gemaskerde mannen. Iedere keer werd jullie geld en juwelen gestolen. Naar aanleiding van die eerste overval diende u een klacht in bij de politie. Nadat u nog niets van de politie heeft gehoord, besloot u zelf naar de politie te gaan om zich te informeren naar het gevolg van uw klacht. U werd er beledigd omwille van uw origine en de politieagent zei u dat ze andere zaken te doen hadden.

Uw zoon Gr.(...) werd in 2011 op school door oudere leerlingen geslagen omwille van zijn etnische origine.

In augustus 2011 bracht u uw echtgenote en uw 2 oudste kinderen naar Armenië. U verbleef er een drietal weken. Nadat u vervolgens terugkeerde naar Sint-Petersburg, verbleef u er tot uw vertrek bij uw vriend T.(...).

Op 27 januari 2012 verliet u Sint-Petersburg en vloog u via Kopenhagen naar Brussel waar u diezelfde dag aankwam. Op 7 februari 2012 diende u in België een asielaanvraag in.

Uw echtgenote, L.G.(...), kwam reeds in oktober 2011 met jullie 2 oudste zonen, Ge.(...) en Gr.(...), in België aan en diende er op 17 oktober 2011 een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van volgende documenten: een kopie van uw Russisch internationaal paspoort, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, uw militair boekje, 1 vliegtuigticket van Sint-Petersburg naar Kopenhagen, 1 vliegtuigticket van Kopenhagen naar Brussel, een kopie van 2 attesten van een registratie zonder vaste verblijfplaats, een Russisch medisch attest dd. 31.07.2009, een huurcontract dd. 24.07.2007 en uw vervallen Sovjetpaspoort.

B. Motivering

Gezien u verklaart een Russisch staatsburger te zijn (CGVS 05.03.2012, p. 3), dient uw asielaanvraag ten overstaan van de Russische Federatie te worden beoordeeld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u de door u verklaarde problemen met S.(...), een FSB-medewerker, niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Zo moet worden vastgesteld dat uw echtgenote en u zeer weinig weten over uw kennis/FSB-medewerker S.(...) en uw buur Sa.(...) die u moest bespioneren. Zo kent u de familienaam van S.(...) niet en weet u niet welke functie S.(...) bij de FSB uitoefent (CGVS, p. 14). Ook moet worden vastgesteld dat uw echtgenote de naam van de FSB-medewerker die de oorzaak van uw problemen is, niet kent (CGVS echtgenote 05.03.2012, p. 5). Eveneens kan ze niet bij benadering zeggen wanneer u door de FSB-medewerker voor de eerste keer werd benaderd om Sa.(...) te bespioneren en op welke manier jullie contact met elkaar hadden (CGVS 05.03.2012, p. 5). Ook moet worden vastgesteld dat u de achternaam van Sa.(...) niet kent en dat u niet weet met welke criminele activiteiten hij zich bezighield (CGVS 05.03.2012, p. 15 & 16). Eveneens wordt opgemerkt dat uw echtgenote niet weet op welke verdieping Sa.(...) woonde en ze niet weet wie er allemaal in het appartement van Sa.(...) verbleef (CGVS echtgenote 05.03.2012, p. 5). Gezien Sa.(...) verschillende keren in uw appartement én in de aanwezigheid van uw echtgenote op bezoek is geweest (CGVS 05.03.2012, p. 16), is het weinig aannemelijk dat uw echtgenote niet weet op welke verdieping Sa.(...) woont in het appartementsgebouw en met wie hij er allemaal verblijft.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uw echtgenote uw aanhouding waarbij u met behulp van S.(...) werd vrijgelaten, geenszins kan situeren in de tijd. Meer bepaald weet uw echtgenote niet eens in welk jaar die arrestatie plaatsvond (CGVS echtgenote 05.03.2012, p. 4). Eveneens weet ze niet bij welke dienst u toen werd vastgehouden en had ze slechts een vermoeden dat u door de lokale politie van Frunzenskii was aangehouden (CGVS echtgenote 05.03.2012, p. 4).

Gezien uit uw verklaringen blijkt dat de situatie met S.(...) en Sa.(...) een oorzaak is van uw vertrek uit de Russische Federatie (CGVS 05.03.2012, p. 20), is het hoogst opmerkelijk dat u dermate weinig weet over S.(...) en Sa.(...). Ook is het uiterst merkwaardig dat u uw echtgenote tot op heden niet op de hoogte zou hebben gebracht van dergelijke essentiële aspecten in jullie asielrelaas. Bovenstaande onwetendheden ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen met S.(...).

Bevestiging van dit gebrek aan geloofwaardigheid aangaande uw problemen met FSB-medewerker S.(...) wordt gevonden in uw gedrag. U heeft namelijk in december 2011 zelf uw internationaal paspoort afgehaald bij de paspoortdienst van Sint-Petersburg (CGVS 05.03.2012, p. 10-11). Gezien uw vrees ten aanzien van S.(...), is het uiterst merkwaardig dat u de paspoortdienst contacteert en zo het risico loopt om door S.(...) opgemerkt te worden. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de FSB de afgifte van internationale paspoorten in de Russische Federatie beoordeelt en registreert. Des te meer is dit gedrag opmerkelijk gezien u zelf verklaart dat uw naam op een lijst van de FSB stond betreffende personen die geen internationaal paspoort mochten ontvangen (CGVS 05.03.2012, p. 10). Bijgevolg is de vaststelling dat u uw internationaal paspoort zelf bent gaan afhalen bij de paspoortdienst geenszins verenigbaar met uw verklaarde vrees voor de FSB-medewerker. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van dit asielmotief nog verder ondermijnd.

Bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde problemen met de FSB-medewerker S.(...). Bijgevolg wordt ook de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ondermijnd.

Wat de door u verklaarde overvallen van gemaskerde en gewapende mensen na een politiecontrole in 2008, 2009 en 2011 betreft, dient eveneens opgemerkt te worden dat u deze problemen niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Zo moet worden vastgesteld dat uw onderlinge verklaringen betreffende het informeren naar uw klacht na de eerste overval niet consistent zijn. Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS stelt u namelijk dat u toen u na een week na de klacht nog niks van de politie had gehoord u daarom besloot zelf naar de politiedienst te gaan om zich hierover te informeren en dat u toen door een politieagent werd beledigd omwille van uw origine. Hierna heeft u zich niet verder geïnformeerd omdat u dacht dat het geen zin meer had (CGVS 05.03.2012, p. 18). Echter, tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS verklaart u dat u ongeveer 15 dagen na de klacht zich voor de derde keer ging informeren bij de politie en dat u toen werd beledigd (CGVS 08.05.2012, p. 13). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat u toen u zich de eerste en enige maal bij de politie aanbood voor een stand van zaken beledigd werd,

herhaalt u uw laatste verklaringen hieromtrent (CGVS 08.05.2012, p. 14), waardoor aldus enkel de tegenstrijdigheid wordt bevestigd.

Ook moet worden opgemerkt dat uw echtgenote niet eens bij benadering kan vertellen hoelang nadat u was aangevallen door skinheads waarbij u uw arm verwondde, de tweede overval door gemaskerde mannen bij u thuis geschiedde. Meer bepaald kon uw echtgenote zich niet herinneren of het ging om een paar weken, maanden of jaren (CGVS echtgenote 08.05.2012, p. 3). Eerder situeerde ze deze 2 gebeurtenissen reeds in een ander jaar (CGVS echtgenote 08.05.2012, p. 3), dit terwijl uit uw verklaringen blijkt dat het incident met de skinheads plaatsvond in juli 2009 en de tweede aanval thuis door gemaskerde mannen in het najaar - september-oktober - van 2009 (CGVS 08.05.2012 p. 6 & 11). Zelfs wanneer uw echtgenote pas in België te weten is gekomen over de ware toedracht van uw verwondingen aan uw arm (CGVS 08.05.2012, p. 17) - eerder dacht ze namelijk dat het een werkongeval betrof (CGVS echtgenote 08.05.2012, p. 2) -, is het zeer merkwaardig dat uw echtgenote niet bij benadering kan zeggen hoeveel tijd er tussen deze 2 incidenten zat.

Verder moet worden gewezen op uw laattijdig vertrek uit de Russische Federatie. Zo heeft u pas op 27 januari 2012 uw land van herkomst verlaten (CGVS 05.03.2012, p. 5). Echter, de laatste overval dateert van april 2011 en u heeft voor het laatst contact gehad met S.(...) in juni of juli 2011 (CGVS 05.03.2012, p. 16 & 17). Bovendien heeft u in augustus 2011 uw land voor 3 weken verlaten en heeft u toen bij uw ouders in Armenië verbleven, waarna u naar de Russische Federatie terugkeerde en er vervolgens tot 27 januari 2012 verbleef (CGVS 05.03.2012, p. 5 ; CGVS echtgenote 18.01.2012, p. 5). Het laattijdige vertrek uit uw land en uw terugkeer van Armenië naar uw land zijn niet verenigbaar met de ernst van de door u verklaarde vrees voor de Russische FSB en politie.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u uw verblijf bij uw vriend T.(...) van september 2011 tot uw vertrek naar België op 27 januari 2012, niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo verklaart u dat u uw echtgenote op de hoogte heeft gebracht van uw verblijf bij T.(...) wanneer zij reeds in België was en u nog in de Russische Federatie was (CGVS, p. 5). Uw echtgenote daarentegen verklaart dat ze dit pas 2 à 3 dagen voor haar tweede interview voor het CGVS te weten is gekomen (CGVS echtgenote 05.03.2012, p. 6). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid stelt u dat u haar over uw problemen heeft verteld nadat u in België was aangekomen, doch dat u voordien reeds aan haar had verteld dat u bij T.(...) verbleef (CGVS 05.03.2012, p. 5). Echter, deze verklaring heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid aangaande uw ondergedokenheid en bijgevolg de geloofwaardigheid aangaande uw asielrelaas verder ondermijnd.

Behalve het gebrek aan aannemelijkheid dat werd vastgesteld in uw asielverklaringen dient ook te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd. Deze informatie gaat enigszins in tegen uw eigen inschatting van de algemene situatie voor etnische Armeniërs in de Russische Federatie. U stelt namelijk dat de politieagenten er vijandige gevoelens hebben ten opzichte van mensen uit de Kaukasus en dat ze de skinheads die personen van niet-Russische origine aanvallen, hun gang laten gaan en ze bewust niet zouden arresteren (CGVS 08.05.2012, p. 11-12). Uit voornoemde informatie blijkt echter dat er minstens in een aantal regio's van de Russische Federatie geen sprake is van anti-Armeense gevoelens vanwege de Russische bevolking. Bovendien blijkt dat er ook geen sprake is van een systematische discriminatie vanwege de Russische autoriteiten ten aanzien van mensen van Armeense afkomst in Rusland. In regio's met een grote concentratie aan mensen van Armeense origine wordt de situatie over het algemeen als gunstig beschouwd. Zo omschrijft de Unie van Armeniërs de situatie in de regio Sint-Petersburg - dit is de regio waar u woonde (CGVS 05.03.2012, p. 4) - voor de Armeense gemeenschap als 'volkomen normaal' en betreurt ze geen enkel geval van discriminatie door de autoriteiten en geen vijandige houding binnen de algemene bevolking. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt hierdoor nog bijkomend ondermijnd.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote ten aanzien van Armenië eveneens een beslissing genomen is tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van uw Russisch internationaal paspoort, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, uw militair boekje en uw vervallen Sovjetpaspoort tonen louter uw identiteit en uw band met uw echtgenote aan die geenszins betwist worden. Doch deze documenten bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Het vliegtuigticket van Sint-Petersburg naar Kopenhagen en het vliegtuigticket van Kopenhagen naar Brussel tonen enkel aan dat u per vliegtuig van de Russische Federatie naar België bent gevlogen. De kopieën van 2 attesten van een registratie zonder vaste verblijfplaats tonen aan dat u geen vaste verblijfplaats in uw land had. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Wat het huurcontract dd. 24.07.2007 betreft, moet worden opgemerkt dat u zelf stelt dat het geen informatie bevat over de door u verklaarde problemen en dat u hiermee enkel wil aantonen op welke manier er een huurcontract werd opgemaakt (CGVS, p. 9). Het Russisch medisch attest dd. 31.07.2009 stelt dat u van 22 tot 29 juli 2009 in het ziekenhuis werd opgenomen omwille van wonden aan uw rechterhand en vermeldt dat u hieraan succesvol werd geopereerd (zie vertaling bij document 7). Doch het attest bevat geen oorzaak van deze verwondingen en bevatten eveneens geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, G.L.(...), luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger en van Armeense origine te zijn. U bent gehuwd met O.K.(...) (O.V. 6.898.597) die het Russische staatsburgerschap bezit. Jullie hebben 3 zonen, Ge.(...), Gr.(...) en E.(...) K.(...). Ze zijn eveneens Armeens staatsburger.

U verbleef met uw echtgenoot en uw 2 oudste kinderen in het dorp Sisavan in Armenië. In maart 2007 werd uw echtgenoot er staande gehouden door de politie. Tijdens de controle van zijn bestelwagen werd er 2 kilo drugs onder zijn zetel gevonden die er door de politie werd geplaatst. Hierop werd uw echtgenoot meegenomen naar het politiebureau. Met behulp van uw schoonfamilie heeft u 15.000 dollar betaald voor zijn vrijlating. Tijdens de vrijlating van uw echtgenoot vertelde een politieagent hem dat hij werd gearresteerd omwille van de problemen van uw vader, M.G.(...) (O.V. 5.729.297), en dat hij nog meer problemen kon verwachten. Hierna besloten jullie het land te verlaten en in mei 2007 verhuisde u samen met uw gezin naar Sint-Petersburg in de Russische Federatie.

In 2008, 2009 en in de lente van 2011 kwamen er politieagenten naar uw woning in Sint-Petersburg om uw documenten en die van uw gezin te controleren. Aangezien uw kinderen en u niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikten, kocht u de politieagenten om opdat ze zouden weggaan. Enkele minuten nadat de politie wegging, vielen er telkens gemaskerde en gewapende mensen uw woning binnen. Ze stalen al het geld dat jullie bezaten en vertrokken opnieuw. Na de eerste beroving in 2008 heeft uw echtgenoot een klacht neergelegd bij de politie die niets heeft opgeleverd.

Begin 2011 werd uw oudste zoon Gr.(...) op school door medeleerlingen geslagen omwille van zijn etnische origine.

Op een dag werd uw echtgenoot door de verkeerspolitie gearresteerd en naar de Russische veiligheidsdienst FSB gebracht. Een FSB-medewerker die met uw man bevriend is, heeft voor zijn vrijlating gezorgd. Enige tijd later verplichtte diezelfde FSB-medewerker uw man om Sa.(...) uit Dagestan die in hetzelfde appartementsgebouw als u verbleef, te observeren. U heeft geen verdere informatie over de problemen die uw echtgenoot hierdoor heeft gekend.

In augustus 2011, bent u met uw 2 oudste kinderen en uw echtgenoot van Rusland naar Armenië gereisd waar u 2 maanden bij uw schoonouders in Sisavan verbleef. Op 3 oktober 2011 bent u van de internationale Armeense luchthaven Zvartnots via Praag naar België gevlogen waar u diezelfde dag aankwam. Op 17 oktober 2011 heeft u in België een asielaanvraag ingediend. Op 17 november 2011 werd uw zoon E.K.(...) in België geboren. Uw echtgenoot kwam vervolgens eveneens naar België en diende op 7 februari 2012 een asielaanvraag in.

Ingeval van een terugkeer naar Armenië vreest u dat uw echtgenoot en u ten minste zullen worden opgesloten en dat er een rechtszaak tegen jullie zal opgestart worden omwille van de problemen die uw vader in Armenië heeft gekend.

Uw vader, M.G.(...), diende reeds op 21 oktober 2005 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties omwille van de problemen die hij verklaart in Armenië te hebben gekend. Uw vader verklaarde er te worden vervolgd door de politie nadat hij een parketmedewerker geweigerd had deel te nemen aan de mishandeling van een oppositieactivist in het politiekantoor waar hij werkte en na een volgehouden weigering door hem om voor deze activist bezwarende verklaringen af te leggen. Ook uw moeder, A.Y.(...) (O.V. 5.729.297), en uw broer, D.G.(...) (O.V. 5.279.298) dienden reeds op 4 maart 2005 een asielaanvraag in omwille van de problemen die uw vader aanhaalt in zijn asielaanvraag.

U bent in het bezit van volgende documenten: de geboorteakten van uw zonen Gr.(...) en Ge.(...), een kopie van de Armeense paspoorten van uw zonen Gr.(...) en Ge.(...), een kopie van uw Armeens paspoort, een attest van geboorte van uw zoon E.(...), een attest om kraamgeld en kinderbijslag te bekomen voor uw zoon E.(...), een duplicaat van uw geboorteakte, uw huwelijksakte, een kopie van het Russisch internationaal paspoort van uw echtgenoot, een Belgisch medisch attest dd. 07.11.2011, 2 vaderschapsattesten van Gr.(...), een Russisch attest betreffende een verblijfplaats dd. 15.06.2011, een Russisch attest van een school dd. 20.04.2011, een faxkopie van 2 Russische studentenkaarten van uw zonen Gr.(...) en Ge.(...) dd.15.11.2010, een Russisch medisch boekje met informatie over uw zwangerschap van uw zoon E.(...), een faxkopie van 2 Russische schoolattesten dd. 11.10.2010, een vervallen Russisch internationaal paspoort van uw echtgenoot, het militaire boekje van uw echtgenoot, het werkboekje van uw echtgenoot, een kopie van een attest van een registratie zonder vaste verblijfplaats betreffende uw echtgenoot, de geboorteakte van uw echtgenoot en een identificatiebadge betreffende uw zoon E.(...).

B. Motivering

Gezien u verklaart een Armeens staatsburger te zijn (CGVS 18.01.2012, p. 3), dient uw asielaanvraag ten overstaan van Armenië te worden beoordeeld.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw vader, M.G.(...) (O.V. 5.729.297), door het CGVS werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Gezien u de problemen die u verklaart in Armenië te hebben gekend - met name de arrestatie van uw echtgenoot -, in het causale verlengde plaatst van de problemen die uw vader in Armenië zou hebben gekend (CGVS 18.01.2012, p. 16 & 17), zijn de door u verklaarde problemen eveneens onaannemelijk.

Bevestiging van dit vermoeden van ongeloofwaardigheid aangaande uw asielproblemen wordt gevonden in de vaststelling dat u onaannemelijk weinig weet betreffende essentiële aspecten van de problemen die uw vader in Armenië zou hebben gekend. Zo stelt u niet te weten of uw vader in uw land van herkomst zich met politieke activiteiten bezighield, noch weet u niet of hij er sympathieën had voor een bepaalde politieke partij (CGVS 18.01.2012, p. 7-8). Nochtans blijkt het lidmaatschap van uw vader van de politieke partij Hanrapetutyun een verzwarende factor te zijn in de door hem verklaarde problemen (CGVS vader 07.09.2009, p. 2). Bijgevolg is het zeer opmerkelijk dat u niets weet over zijn politieke sympathieën. Ook weet u niet wat de oorzaak van zijn problemen in Armenië is (CGVS 18.01.2012, p. 17). Aangezien uw ouders reeds meer dan 6 jaar geleden Armenië hebben verlaten en ze eveneens in België verblijven (CGVS 18.01.2012, p. 6), is het des te meer merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van de oorzaak van de problemen van uw vader, evenals van zijn politieke sympathieën en activiteiten.

Ook is het zeer opvallend dat uw echtgenoot, die omwille van de problemen van uw vader in Armenië werd vastgehouden, eveneens tot op heden niet weet dat uw vader lid of sympathisant was voor een politieke partij (CGVS echtgenoot, p. 6).

Daarenboven, voor zover uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient opgemerkt te worden dat uw gedrag en dat van uw echtgenoot niet in overeenstemming is met de verklaarde ernst van uw vrees jegens de Armeense autoriteiten. Meer bepaald vreest u dat ze uw echtgenoot en u zullen opsluiten en berechten (CGVS 18.01.2012, p. 16).

Zo moet vastgesteld worden dat u met uw echtgenoot in augustus 2011 van de Russische Federatie teruggekeerd bent naar Armenië waar u tot 3 oktober 2011 verbleef (CGVS 18.01.2012, p. 5 & 14). Ook blijkt dat u in die periode er zonder problemen uw paspoort en de paspoorten van uw 2 oudste zonen zelf bij de daartoe bevoegde dienst heeft afgehaald (CGVS 18.01.2012, p. 9 & 10). Vervolgens hebben u en uw 2 oudste kinderen met deze paspoorten via de nationale luchthaven op legale wijze Armenië verlaten (CGVS 18.01.2012, p. 14). Echter, gezien u verklaart de Armeense autoriteiten te vrezen, is het uiterst merkwaardig dat u, vooraleer naar België te reizen en er een asielaanvraag in te dienen, de Russische Federatie heeft verlaten om vervolgens nog 2 maanden in Armenië te verblijven. Bovendien is het nog opmerkelijker dat u de door u gevreesde Armeense autoriteiten zelf heeft gecontacteerd om jullie paspoorten te verkrijgen en vervolgens via de officiële weg het land heeft verlaten. Immers, het risico dat u hierdoor loopt om opgemerkt te worden door diezelfde gevreesde Armeense instanties, kan geenszins worden verzoend met de door u verklaarde vrees. Hetzelfde dient opgemerkt te worden aangaande uw echtgenoot die in 2011 een drietal weken met u in Armenië verbleef (CGVS echtgenoot, p. 5).

Bovenstaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat u de door u verklaarde problemen in uw land van herkomst niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot ten aanzien van de Russische Federatie eveneens een beslissing genomen is tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij zijn asielrelaas die ten aanzien van de Russische Federatie diende beoordeeld te worden, niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De geboorteakten van uw zonen Gr.(...) en Ge.(...), de kopie van de Armeense paspoorten van uw zonen Gr.(...) en Ge.(...), de kopie van uw Armeens paspoort, het attest van geboorte van uw zoon E.(...), het attest om kraamgeld en kinderbijslag te bekomen van uw zoon E.(...), het duplicaat van uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de kopie van het Russisch internationaal paspoort van uw echtgenoot, 2 vaderschapsattesten van Gr.(...), het vervallen Russisch internationaal paspoort van uw echtgenoot, het militaire boekje van uw echtgenoot, het werkboekje van uw echtgenoot, de geboorteakte van uw echtgenoot en de identificatiebadge betreffende uw zoon E.(...) tonen uw identiteit en die van uw kinderen en echtgenoot aan, evenals jullie band met elkaar. Doch deze documenten bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Het Russisch attest betreffende een verblijfplaats dd. 15.06.2011 stelt louter dat u met uw echtgenoot en uw kinderen van 1 januari 2007 tot 31 mei 2011 op het vermelde adres in Sint-Petersburg verbleven, hetgeen niet betwist wordt. Doch het bevat geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het Russisch attest van een school dd. 20.04.2011, de faxkopie van 2 Russische schoolattesten dd. 11.10.2010 (CGVS 05.03.2012, p. 3) en de faxkopie van 2 Russische studentenkaarten van uw zonen Gr.(...) en Ge.(...) dd. 15.11.2010 tonen louter aan dat uw zonen gedurende de vermelde perioden in de Russische Federatie naar school gingen, hetgeen geenszins betwist wordt. Wat het Russisch medisch boekje met informatie over uw zwangerschap van uw zoon E.(...) betreft, dient opgemerkt te worden dat u zelf stelt dat u hiermee enkel wil aantonen dat uw zwangerschap er werd opgevolgd (CGVS 05.03.2012, p. 3). De kopie van een attest van een registratie zonder vaste verblijfplaats betreffende uw echtgenoot stelt enkel dat uw echtgenoot in de in het document vermelde periode geen vaste verblijfplaats had. Doch het bevat geen informatie betreffende de problemen die u verklaart te hebben gehad. Wat het Belgisch medisch attest dd. 07.11.2011 betreft, dient vastgesteld te worden dat er enkel in vermeld wordt dat u op 8 november 2011 wegens zwangerschap niet in staat was een interview af te leggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat zij geen andere asielmotieven inroept dan haar echtgenoot.

De bestreden beslissing wijst er echter op dat verzoekster verklaart een Armeens staatsburger te zijn (CGVS 18.01.2012, p. 3) en dat haar asielaanvraag dan ook ten overstaan van Armenië dient te worden beoordeeld. De motieven van haar echtgenoot ten aanzien van Rusland zijn derhalve irrelevant. Verzoekster stelt dat zij ingeval van terugkeer naar Armenië vreest opgesloten te worden en gerechtelijk vervolgd omwille van de problemen van haar vader in Armenië. Verzoekster maakt dit niet aannemelijk en weerlegt de weigeringsmotieven in haar bestreden beslissing niet. De Raad schaaft zich achter deze motieven en het besluit ten aanzien van verzoekster dat zij haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet bewijst.

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 1 (2) van het protocol betreffende de status van de vluchtelingen van 31 januari 1967. Verzoeker beroept zich eveneens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Wat de hoedanigheid van vluchteling betreft, stelt verzoeker vooreerst dat uit zijn relaas duidelijk blijkt dat hij veel zaken voor verzoekster verzwegen heeft. Verzoeker stelt dat hij overal klusjes ging doen en moest daarbij vaak ver gaan werken en hij wilde zijn echtgenote niet nodeloos ongerust maken. Dit verklaart waarom verzoekers, en in het bijzonder verzoekster, weinig informatie kon verschaffen met betrekking tot S(...), de FSB-medewerker, en hun buurman Sa(...). Ook om deze reden zou verzoekster niet op de hoogte zijn van de essentiële aspecten van het asielrelaas. Verzoekers stellen dat zij bepaalde aspecten van hun problemen zelfs pas tijdens het onderhoud bij hun raadsman in België, in grote lijnen en niet in detail, naar voren hebben gebracht. Zij menen dan ook dat het niet zo uitzonderlijk is dat verzoekster van bepaalde zaken niet op de hoogte is.

Verzoekers zijn van mening dat hun mentaliteit het niet toelaat dat een vrouw zomaar hun buurman uithoort bij een koffiekraan en in welk appartement S(...) zat en met wie hij woonde, was eveneens haar zaken niet.

Wat de FSB-medewerker betreft, heeft deze zich aan verzoeker gewoon als S(...) voorgesteld. Toen deze stelde FSB-medewerker te zijn, heeft hij nooit meegedeeld welke graad of rang hij had.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat van verzoekers die hun asielrelaas op dezelfde feiten baseren, verwacht kan worden dat zij beiden voldoende informatie kunnen geven over de gebeurtenissen die geleid hebben tot de vlucht uit hun land van herkomst. Van asielzoekers die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen. De Raad wijst er verder op dat verzoekers niet louter de mentaliteit tegenover vrouwen in hun land van herkomst kunnen aanhalen om te verklaren waarom verzoekster zo weinig kan vertellen over de problemen die hun aangezet hebben

om het land te verlaten. Weliswaar kan een gebrekkige communicatie tussen de echtgenoten een verklaring zijn dat verzoekster niet alle problemen van verzoeker op gedetailleerde wijze zou kennen, maar de Raad meent *in casu* dat verzoekster dermate weinig weet dat dit niet overtuigt. Verder wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat niet enkel verzoekster verweten wordt vage verklaringen afgelegd te hebben, maar dat de commissaris-generaal ook stelt dat verzoeker onvoldoende gedetailleerde informatie kan geven.

Wat betreft het feit dat verzoeker zijn eigen internationaal paspoort heeft kunnen afhalen, stelt hij dat hij eerst op de normale manier in Sint-Petersburg aan de paspoortdienst een internationaal paspoort had gevraagd, waarop hij drie dagen later telefoon kreeg waarbij men meldde dat er blijkbaar een probleem was. Toen verzoeker terug naar daar ging, meldde men dat er bij de lokale FSB een vinkje naast zijn naam stond. Verzoeker stelde dat er hij geen problemen had met de lokale FSB, een leugentje om bestwil, maar er kon toch geen paspoort uitgereikt worden zonder toestemming.

Hierop zou verzoeker dan alles weer meegenomen hebben en vervolgens de smokkelaar gecontacteerd hebben. Van de smokkelaar kreeg verzoeker vervolgens telefoon dat hij binnen de veertien dagen terug naar dezelfde dienst moest gaan en ditmaal specifiek naar loket 40. Verzoeker zou nu wel de nodige documenten verkregen hebben en zou hiervoor 200 000 roebel hebben moeten betalen. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) moeilijk kan voorhouden dat er absoluut geen sprake zou zijn van corruptie binnen de paspoortdienst, stellen verzoekers dat men in De Russische Federatie (hierna: RF) alles kan regelen.

Het herhalen van eerder afgelegde verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen herhalen en ontkennen, kan de Raad afleiden dat zij het niet eens zijn met de bestreden beslissingen, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissingen.

Waar verzoeker stelt dat het binnen de RF mogelijk is om alles te regelen tegen betaling, wijst de Raad erop dat het niet het verkrijgen van het internationale paspoort is dat door de commissaris-generaal aangehaald wordt als motief. Net zoals de commissaris-generaal meent de Raad dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, ondanks het feit dat hij de autoriteiten en S.(...) genoeg vreesde om zijn familie weg te sturen en zelf eveneens naar het buitenland te vluchten, hij toch zelf naar de bevoegde diensten is gegaan om op zijn eigen naam een internationaal paspoort aan te vragen. De Raad is van mening dat dit niet in overeenstemming te brengen is met de aangehaalde vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal stelt eveneens dat verzoekers de overvallen van gewapende mensen na de politiecontroles in 2008, 2009 en 2011 niet aannemelijk hebben kunnen maken.

Wat het voorval met de skinheads betreft in juli 2009, zou verzoekster hiervan slechts geweten hebben wanneer ze in België was en dat dit voor haar dus niet zo eenvoudig is om in de tijd te reconstrueren. Zij benadrukt dat het wel degelijk zij was die bij dit voorval, onder de mom van een werkongeval, vanuit hun huis de ambulance heeft moeten bellen.

Wat het informeren naar de klacht na de eerste aanval bij verzoekers thuis betreft, blijft verzoeker bij zijn eerdere standpunt dat hij slechts bij de tweede of derde keer door een agent beledigd werd. Verzoeker stelt dat ze de eerste keer al bij al nog behulpzaam waren, maar dat dit de daaropvolgende bezoeken al heel wat minder het geval was.

Verzoekers wijzen er nog op dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal problemen had om incidenten in de tijd te reconstrueren en dat zij dan ook hopen dat het geheel van hun relaas in het juiste perspectief bekeken kan worden.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Wat de door u verklaarde overvallen van gemaskerde en gewapende mensen na een politiecontrole in 2008, 2009 en 2011 betreft, dient eveneens opgemerkt te worden dat u deze problemen niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Zo moet worden vastgesteld dat uw onderlinge verklaringen betreffende het informeren naar uw klacht na de eerste overval niet consistent zijn. Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS stelt u namelijk dat u toen u na een week na de klacht nog niks van de politie had gehoord u daarom besloot zelf naar de politiedienst te gaan om zich hierover te informeren en dat u toen door een politieagent werd beledigd omwille van uw origine. Hierna heeft u zich niet verder geïnformeerd omdat u dacht dat het geen zin meer had (CGVS 05.03.2012, p. 18). Echter, tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS verklaart u dat u ongeveer 15 dagen na de klacht zich voor de derde keer ging informeren bij de politie en dat u toen werd beledigd (CGVS 08.05.2012, p. 13). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen waaruit blijkt dat

u toen u zich de eerste en enige maal bij de politie aanbood voor een stand van zaken beledigd werd, herhaalt u uw laatste verklaringen hieromtrent (CGVS 08.05.2012, p. 14), waardoor aldus enkel de tegenstrijdigheid wordt bevestigd.

Ook moet worden opgemerkt dat uw echtgenote niet eens bij benadering kan vertellen hoelang nadat u was aangevallen door skinheads waarbij u uw arm verwondde, de tweede overval door gemaskerde mannen bij u thuis geschiedde. Meer bepaald kon uw echtgenote zich niet herinneren of het ging om een paar weken, maanden of jaren (CGVS echtgenote 08.05.2012, p. 3). Eerder situeerde ze deze 2 gebeurtenissen reeds in een ander jaar (CGVS echtgenote 08.05.2012, p. 3), dit terwijl uit uw verklaringen blijkt dat het incident met de skinheads plaatsvond in juli 2009 en de tweede aanval thuis door gemaskerde mannen in het najaar - september-oktober - van 2009 (CGVS 08.05.2012 p. 6 & 11). Zelfs wanneer uw echtgenote pas in België te weten is gekomen over de ware toedracht van uw verwondingen aan uw arm (CGVS 08.05.2012, p. 17) - eerder dacht ze namelijk dat het een werkongeval betrof (CGVS echtgenote 08.05.2012, p. 2) -, is het zeer merkwaardig dat uw echtgenote niet bij benadering kan zeggen hoeveel tijd er tussen deze 2 incidenten zat.(...)”.

De Raad herhaalt dat het herhalen van en het volharden in vroeger afgelegde verklaringen de door de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden niet kan teniet doen. Verder is de Raad van mening dat het niet is omdat verzoekster bepaalde zaken slechts te horen gekregen heeft toen ze in België was, er niet van haar verwacht kan worden dat zij coherente verklaringen aflegt.

Wat het laattijdige vertrek van verzoekers uit hun landen van herkomst betreft, stelt verzoeker dat zij terug naar Armenië dienden te keren omdat zijn echtgenote en kinderen vanuit Moskou niet naar Europa gestuurd konden worden. Hun vertrek is volledig vanuit Armenië geregeld.

Verzoeker kon dit voor zichzelf niet regelen omdat hij een Russisch staatsburger was, waardoor hij geen andere mogelijkheid had dan terug te keren naar RF om een nieuw paspoort te verkrijgen. Omdat dit de nodige tijd in beslag heeft genomen, is verzoeker pas later dan zijn echtgenote en kinderen naar België kunnen komen.

Daarenboven meent verzoeker dat hij perfect naar Armenië kon gaan omdat de FSB enkel controle uitoefent als men naar het buitenland wil vertrekken en hoewel Armenië als buitenland gezien wordt, is dit zonder visumplicht.

De Raad wijst erop dat het niet relevant is of het al dan niet mogelijk was om verzoekster en de kinderen vanuit Moskou naar Europa te sturen. De Raad wijst erop dat verzoeker eerst samen met zijn gezin zijn land van herkomst, Rusland, heeft verlaten, omdat hij daar zou vrezen voor vervolging, maar dat zij zich begaven naar een land waar zij vroeger reeds weggevlucht zijn omdat zij hier problemen zouden gehad hebben omwille van de vader van verzoekster. Dit doet afbreuk aan de aannemelijkheid van het relaas. Vervolgens is verzoeker teruggekeerd naar zijn land van herkomst, waar hij vervolging zou vrezen. Dit doet verder afbreuk aan de aannemelijkheid van verzoekers vrees voor vervolging.

Wat betreft het verblijf van verzoeker bij zijn vriend T.(...), stelt verzoekster dat zij zich hierover weer vergist heeft, aangezien het wel degelijk zo was dat haar echtgenoot dit aan haar had gezegd toen ze in België was en hij nog in RF.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat het louter toegeven dat men zich vergist heeft niet volstaat om tegenstrijdige verklaringen teniet te doen.

Wat betreft de algemene situatie voor etnische Armeniërs in RF, stelt verzoeker dat de informatie van CEDOCA niet overeenstemt met de inschatting van de commissaris-generaal. Verzoeker meent dat de CEDOCA-informatie slechts gedeeltelijk/selectief gebruikt wordt door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal zou bij het staven van de positieve veiligheidssituatie in Sint Petersburg delen van de informatie uit hun context hebben gehaald terwijl de gehele benadering iets genuanceerder is. Verzoeker legt enkele recente internetartikelen neer waaruit duidelijk anti-Armeense gevoelens vanwege de Russische bevolking zouden blijken. In stuk 3, dat verzoeker bij het verzoekschrift neer heeft gelegd, blijkt onder meer dat er actueel een onderdrukking is van etnische Armeniërs in de RF omwille van de buitenlandse koers die Armenië momenteel vaart. Verzoeker stelt nog dat het onnodig is de Raad te herinneren welke gevolgen dit in het verleden voor de Georgiërs in de RF betekende.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van de verklaringen van verzoekers en alle andere relevante feiten die in het administratief dossier terug te vinden zijn. Verzoeker stelt weliswaar dat de commissaris-generaal de CEDOCA-informatie slechts selectief of gedeeltelijk heeft gebruikt en

dat hij deze uit hun context gehaald heeft, maar brengt niet concreet aan waar dit juist zou gebeuren. De verwerende partij wijst er ter zitting terecht ook op dat verzoekers in de Krasnodar regio verbleven terwijl de informatie neergelegd door verzoekers hier niet over handelt.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van persartikels van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

Wat betreft de verwijzing van verzoekers naar de Georgiërs, wijst de Raad erop dat dit irrelevant is in het dossier van verzoekers.

Verzoeker verwijst naar het stuk 4 dat hij neerlegt en maakt de bijkomende bedenking betreffende de rol die Russische non-gouvernementele organisaties (hierna: ngo's) wordt toebedeeld in RF, aangezien de neergelegde CEDOCA-informatie voornamelijk gebaseerd is op informatie van ngo's. Op basis van dit artikel vraagt verzoeker zich dan ook af in hoeverre Russische ngo's hun mening nog objectief is. Hij vraagt dan ook aan de Raad om enige terughoudendheid aan de dag te willen leggen met betrekking tot de verklaringen van deze ngo's. Verzoeker stelt dat hij dan ook internetartikelen neerlegt van buitenlandse persdiensten.

De Raad stelt vast dat de neergelegde summiere persartikels niet strijdig zijn met de motieven van de bestreden beslissingen. Een artikel handelt over skinheads in Moskou, een ander artikel handelt over de gerechtelijke vervolging van skinheads wegens racistische misdrijven. Ook het summiere artikel "*Russia is changing policy on Armenians*" toont niet aan dat de hoedanigheid van Armeniër in Rusland het bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vervolgt dat de beoordeling van de gegrondheid van de vrees fundamenteel neerkomt op het aanvaarden van het redelijkermits bestaan van een risico op vervolging van de betrokkene op grond van de door hem of haar aangehaalde feiten in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn. Verzoeker meent dat kan geconcludeerd worden dat hij zijn volledige medewerking verleend heeft aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij en zijn echtgenote kennis hadden te hebben vermeld van bij het eerste interview. Hij stelt dan ook dat hij de gegrondheid van zijn vrees voldoende aannemelijk heeft gemaakt, zodat de commissaris-generaal hem de status van vluchteling had dienen toe te kennen, zodat de bestreden beslissingen artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag en de materiële motiveringsplicht schenden door hun deze status te weigeren.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen genomen zijn op basis van de verklaringen van verzoekers en alle andere door verzoekers aangebrachte elementen en eveneens informatie van de studiedienst CEDOCA van het Commissariaat-generaal. Alle elementen zijn terug te vinden in het administratief dossier.

Verder wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd wordt en daarom ook artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal conform de richtlijn van de UNHCR met betrekking tot "de notie binnenlands vlucht- en vestigingsalternatief" van 23 juli 2003 ook dient na te gaan of het intern vestigingsalternatief enig soelaas kan brengen. Hij wijst vervolgens op een arrest van de Raad van 18 februari 2008 dat stelt dat het moeilijk toegang krijgen tot huisvesting, onderwijs, werk, sociale voorzieningen en gezondheidszorgen ertoe kan leiden dat het intern vestigingsalternatief als onredelijk wordt beschouwd.

Verzoeker stelt dat dit een essentieel element uitmaakt van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals in de bestreden beslissing te zien is, zodat het redelijk is dat de commissaris-generaal zou overwegen om een heronderzoek te laten gebeuren die rekening houdt met alle gegevens van het dossier.

Gelet op de eerder beschreven discriminatie van etnische Armeniërs in RF meent verzoeker dan ook dat er in toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet niet zomaar van hem verwacht kan worden dat hij in een ander deel van het land zou verblijven.

De Raad merkt op de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen negens enige vermelding maakt met betrekking tot het binnenlands vlucht- en vestigingsalternatief, zodat het middelonderdeel hieromtrent irrelevant is.

De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS